

Sygn. akt I CSK 200/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku I. K.
z udziałem J. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 7 lutego 2020 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) ustala, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w L. w sprawie z wniosku I. K. z udziałem J. K. o podział majątku wspólnego na skutek apelacji Wnioskodawczyni oraz Uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z 10 kwietnia 2018 r., zmienił częściowo zaskarżone postanowienie, a także oddalił apelację Wnioskodawczyni, która wniosła skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, zaskarżając postanowienie Sądu II instancji w całości oraz zarzucając naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 k.c. w zw. z art., 207 k.c., art. 206, 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c. W ocenie

Skarżącej w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne oraz skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn.

akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., sygn. akt II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., sygn. akt II UK 400/09).

Skarżąca wskazała, że istotnym zagadnieniem prawnym wymagającym wypowiedzi Sądu Najwyższego jest kwestia, na kim w postępowaniu o podział majątku wspólnego stron w myśl art. 6 k.c. spoczywa ciężar wykazania sposobu przeznaczenia środków pochodzących z majątku wspólnego stron. Problem dotyczący sposobu rozkładu ciężaru dowodu w sprawie o podział majątku dorobkowego małżonków w zakresie roszczeń jednego małżonka o bezprawne przeznaczenie środków z majątku wspólnego stron na majątek odrębny jednego z małżonków jest problemem pozornym. Nie budzi w orzecznictwie wątpliwości, że na tym, kto twierdzi i wyciąga z tego twierdzenia skutki prawne, spoczywa ciężar udowodnienia prawdziwości twierdzenia. Wskazując na obowiązek dowodowy uczestnika co do przeznaczenia środków z rachunku bankowego związanego z działalnością gospodarczą, wnioskodawczyni powinna przedstawić dowody, że nie były one przeznaczone na tę działalność. Wnioskodawczyni ograniczyła się jedynie do twierdzeń, że takowe zachowanie uczestnika miało miejsce, nie przedstawiając ani żadnych dowodów, ani wniosków dowodowych. W orzecznictwie sądowym i doktrynie wyczerpująco opisany został problem rozkładu ciężaru dowodu oraz konsekwencje naruszenia obowiązku dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSN 1997, z. 6-7, poz. 76)

Skarżąca nie wykazała także przesłanki oczywistej zasadności skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami

interpretacji (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07; 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 11/08; 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08; 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca upatruje w rzeczywistości w błędnym poczynieniu ustaleń odnośnie do tego, że dochód uzyskiwany przez uczestnika postępowania jako przedsiębiorcę korzystającego z przedsiębiorstwa należącego do obu stron za okres po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, stanowi majątek odrębny uczestnika postępowania na zasadach analogicznych co wynagrodzenie za pracę, braku uwzględnienia wniosku o rozliczenie bezumownego korzystania z rzeczy wspólnych czy wyłączeniem przedmiotów z majątku wspólnego. W istocie zarzut taki stanowi polemikę z ustaleniami faktycznymi, zaś Sąd w orzeczeniu szeroko uzasadnił przyjęte stanowisko, zaś zgłaszane w skardze zarzuty są polemiką z uzasadnieniem i nie mają wiążą się z naruszeniem wskazywanych w skardze przepisów.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. (Dz.U. Nr 106, poz. 731), o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w

konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu (ECLI:EU:C:2019:982).